

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δευτέρων αριθμούνται χρόνον
'στην κλεινήν εδρούμεν γην των Παρθενώνων.

'Εθακόσα και χίλια κι'έπτα,
εὐτυχίαι παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμῆ.

Συνδρομαί γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φέρῃ γκα εἶνα ι μ ο ν ο.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μῆρα—δ ε κ α φ ε ρ ῃ γ κα ι α' σ τ ὸ χ ε ρ ι.

Δεκατέσσαρες Ἀπρίλη,
'ἔγρηκαν λυσασμένοι σκύλοι.

Ποῦτος ἐθακόσα κι' ὄγονταεφτά,
τῆς Βουλῆς μοσχάρια φεύγουν σιταυτά.

Φασουλῆς και Περικλέτος εἰς τὸ Μεσολογγί' ἔφετος.

Φ.—Κι' ἐγὼ, βρε Περικλέτο, θ' ἀφίσω κι' ἕνα κι' ἄλλο
και τοῦ Μεσολογγίου τὴν Ἔξοδον θά ψάλω.

Σηκῶν τὸ κεφάλι
τὸν ἦλο ν' ἀντιρῶσω...
πανήγυρι μεγάλη
και θά πανηγυρίσω.

Φλέγομαι νὰ πετάξω
σὲ δόξης ἐποχῆ,
κι' ἐμπρὸς μου νὰ κυττάξω
στρατοῦς τοῦ Κιουταχῆ.

Θέλω ν' ἀφήσουν πλεόν
συγχρόνως ἀγγελίαι
τὸν κόσμον τὸν συνήθη.

Και πρὸς ἀνδρῶν Ἡρώα
νὰ κινήθουν ἀθρόα
τὰ νυσταγμένα πλῆθη.

Θέλω νὰ συγκινήσω
κάθε σαχλὸ τσαλιῆ,
θέλω νὰ προσκυνήσω
τὰ κλέη τὰ παλῆ
βουδὲς χωρὶς μιλιῆ.

Κανένας λιμαδόρος λόγο νὰ μὴ μῆκε βγάλη
και νὰ μῆς πῆ και πάλι
τῆς ἰδίας σαχλαμάρας,
τῆς ἀραις και τῆς μαραις.

Κύτταξε τὰ βουνα,
κύτταξε και τοὺς λόγγους,
κι' ἄκου, τεμπελχανῆ,
βαρετὲ Τουρκίαν φθόγγους.

Μὴ Σαρδαναπακίλῃς, μὴ στρώνης τὴν ἀρίδα,
θυμῆσου και λιγάκι πῶς ἔχομε πατρίδα,
και σήμερα, κλεινῆ,
χωρὶς εἰκοσιῖνα
δὲν θάγες καφερετὴ
νὰ σὺ, πῆς μ' ἔμεινα.

Ἐξοδον Μεσολογγίου χωροπὸς πανηγυρίω
και τὸ γένος ἡλεκτριῶ.
Δεῖξε τὸ γανναῖο χερῶ
και τὸ στήθος τὸ δασύ,
κι' ἔξοδον, βρε χασομῆρη,
πανηγυρίσει και σὺ.

Στρωσε δάφρους, στρωσε βάγρια
σὲ καμπόσους πατριώταις,
ποῦ θά πῆνε, βρε κατόχη,
νὰ γενοῦν πανηγυριώταις.

Ἐξοδος Μεσολογγίου και Βαγινῶν Κυριακίλ...
τί μεγάλα γεγονότα!...
κι' ἄρχισαν και βαρελότα
νὰ βροντοῦν ἔδω κι' ἐκεῖ.

Κι' ἀν τὴν ἔξοδον δὲν βλέπεις τῶν προγόνων ἐξ αἱμάτων
κι' αἰμοχρῶν νεφελῶν,
πῶς τὴν ἔξοδον θά ψάλης τῶν συγχρόνων ἐκ ταλιμάτων,
ἐκ βορβόρων κι' ἐξ ἰδῶν.

Ἄν δὲν ὑπόρρισε νὰ δῆς
τὰς ἐξόδους τῶν προγόνων,
πῶς και σὺ θά τραγουδῆς
τὰς ἐξόδους τῶν συγχρόνων;

Ἄν μὲ τοὺς μεγάλους τόπους
δὲν μεταρρίσθης, πῆνος,
τῶν ἀρχαίων εὐκλειδῶν,
πῶς θά ψάλης χαροπότως

μετωρισμούς συγχρόνους
μετῶρων κοιλιῶν;

Ἴδὸν τὸ Μεσολόγγι,
κ' ἔξ μᾶζ' ἔμπροσθεν φθόγγου
τῶν πολιορκημένων.

Καὶ τοὺς δαυλοὺς ἄξ ψάλλη
ἐκείνου τοῦ Καψάλλη
φωνῆ τῶν σκλαδωμένων.

Ἦρωες Μακεδόνες,
ποῦ τοὺς τιμοῦν ἀγῶνες
ἀμύνης κρᾶτεραι.

Μ' ἄργα προβαίνουν βήματα
νὰ στέψουν νίκης μνήματα
καὶ μνήμης ἱερᾶς.

Ἀντίρρυσε λεπίδες,
φωταῖς, ἀστροπελέκια,
κύττα καὶ πυραμίδες
ἀπὸ παλῆα τουργικῆα.

Κύττα κ' ἀπὸ καινούρια τοῦ Μανίγερ τρανὰ
καὶ σόγκρινε τάρχαα μὲ τὰ σημερινά.

Μ' πρὸς σ' τὸ παλῆο τουργικί,
' μ' πρὸς σ' τὸ παλῆο σπαθί
μὲ Δόξα παραστῆκει,
ποῦ πάει νὰ χαθῆ.

Τέχει γιὰ συντροφιὰ τῆς
κ' ὅλη τὴν ὠμορριά τῆς
σ' ἔδεινα τὴν ὀφείλει.

Καὶ χρυσοστεφανῶνι
τὸ πρόβρυγο μιλῶνι
κ' αὐτὸ τὸ καρποφύλλι.

Ἄλλ' ὅμως καὶ τὰ νέα κυττάζει τῶν συγχρόνων,
καὶ μὲς σ' αὐτὸ μου τώρα
φελλίξ' ἢ λευκοφόρα:
σὲ μὲ τὸν Περικλέτο στεφανῶσα τὰ μύον.

Τοῦτα τὰ τωρινὰ
θέλουνε γεμεῖν,
προσκύνημα Σουλτάνου.

Τέρματα τὰ νεότερα
λαμποκοποῦν ἀνώτερα
κάθε φωτιστέραιου.

Τῆς πάλαις τῆς παλῆαίς,
τὰ παλαιοκαταγάνια,
τὰ κρύβει σὲ στεράχη
καὶ τριανταφυλλιάς,
μὰ μ' πρὸς εἰς τῆς δικαίης μας περὶ χωρὶς ἀγκώμιο
κ' ἔρα καλῆ, φωνάει, κ' ἀπὸ τὸ πικρὸ ὄρμιο.

Τὶ πρόβρυγο, γυδαία,
ἐπισθοδρομικῆ,
κ' ἢ Δόξα τῶν προγόνων.

Δὲν ἔχει κ' ἀν ἰδέα
γιὰ τὴν πολεμικῆ
τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἦ Δόξα τῶν πατέρων καταχρωκοπεῖ,
δὲν ξέρει πῶς οἱ χρόνοι περᾶσανε τῆς πλάνης,
κ' ἀκόμη δὲν τῆς εἶπεν πῶς πόλεμος θὰ πῆ
σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα πόλεμο νὰ μὴ κἀνης.

Πάλι προγόνους κύτταξες, πάλι προγόνους βλέπεις,
καὶ πρὸς Ἠρῶα, Περικλῆ, τὰ βήματά σου τρέπεις.

Ἄκου καὶ πάλι φλογερὸς
ὀδᾶς ἀρχαίου φθόγγου,
κ' ἂν δὲν γινόταν ὁ χορὸς
ἐκείνος τοῦ Ζαλόγγου,
δὲν θὰ μ' μπορούσαμε κ' ἔμεις σὲ τοὺτους τοὺς καιροὺς
νὰ κάνουμε καὶ μ' πάλ ν' ἀνῆρᾶν καὶ κοττομεῖ χοροὺς.

Ἄν σ' ἄλογα τῆς ἀστραπῆς
δὲν εἶδες τοὺς πάλρους ἱππεῖς
νὰ γίνονται θυσία.

Πῶς θὰ σοῦ μείνη, βλάκκα, νοῦς
νὰ ψάλλῃς καὶ σημερινούς,
ποῦ βγαίνουν ἱππασαῖα;

ὦ Μεσολόγγι, λαμπερό,
παντοῦ δαυλοὺς ἀνάθει...
σκόρπη τὸ φῶς, τὸ φλογερὸ
νὰ φωτισθοῦν οἱ σκλάβοι.

Ἐμπνευστέ τους, πρόδρομοι, νὰ ψέλουν ἀναστάσιμα
' σ' τὰ χρόνια τοῦτα τὰ νεκρά,
κ' ἔμεις νὰ κλάψουμε πικρὰ
πῶς ὄλοι μας δὲν ἴπρημα τῶν Ἰταλῶν παράσημα.

Τὴν σκλάβοα σὲς ἐμπνεύσετε τὴν πάλκα νὰ φουκτώνη,
ὅμως ἐμπνεύσετε κ' ἔμεις
τὰς νέας φρίδες τὰς θεριαῖς
νὰ τὴν συστήσωμε θεριῶς, σ' τὸν κύριον Τυτόν.

Ἄσοι φουκτώσαν μ' ἐλπίδα
τῆς ἀμύνης τὴν λεπίδα
' σ' τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα.

Ἄσοι ἑτῆσαν ψυχὰς
νέοι πρόδρομοι μεγάλοι,
καὶ σ' τῆς πρώταις ἐποχαῖς
ἔφρασαν τὸν νοῦ μας πάλι.

Τοῦτοι πρέπει μοναχὰ μὲ σκιαῖ ν' ἀνταμωθοῦν
ἐλευθερωτῶν προδρόμων,
κ' ἀπὸ τοῦτους μοναχὰ πρέπει νὰ στεφανωθοῦν
μνήματα γιγαντοσώμων.

ἌΟποιοι ὅμως ἀπὸ μᾶς, Περικλέτο στραβοσκελή,
νὰ πανηγυρίση θέλει
μαχητῶν ἐνδόξων ἄθλους εἶναι γιὰ τὰ πανηγύρια,
καὶ καλλίτερα νὰ πῆρᾶν καὶ νὰ σπᾶξῃ τὰ ποτήρια.

Μὲ ρωμαῖν ἀστραπῆς
δίχως τίποτα νὰ πῆ;

σὲ προγόνων τόμους ἔλα,
ποῦ φοροῦσαν φουσταγιέλα.

Κότταζε κι' αἰμάτων ρεθρα...
νὰ μεγάλη κολυμβήθρα,
ποῦ ψυχὴν καὶ νοῦν καθαίρει
καὶ πρὸς οὐρανὸν μᾶς φέρει.

Τρόχιζε σὲ μνήματα
τοῦ σπαθιοῦ τὴν κόφιν...
νίφον ἀνομήματα
καὶ μὴ μόνον ὄφιν.

Κι' ἄφου δίγως προσφρονήσεις
σὸν γενναῖος ἀκονίτης,
τὴν ζυλίνα σακαράκι,
τρέξε κἀνε πατικράκι.

Κι' ἄρχισε γιὰ τὸ καρβέλι
νὰ σπαθίσει μανιώδη,
καὶ καθήμενος εἰς εἴλη
ψάλε πνευτοῦς ἑλωδίου.

Ἔξοδον Μεσολογγίου σήμερ πανηγυρίζω
καὶ χαροῦμένο δακρυῖο,
καὶ σκορπῶ μ'προστά μου βᾶγγι, δάφνη, μύρτα, παγοκλιμαῖ,
καὶ σοῦ δίωω καπελλαῖ.

Π. — Καὶ πάλι πατριωτισμός,
βρε Φασουλή, σ' ἐρήθια,
καὶ νέος ἐθνουσιασμός
παράφορος σ' ἐμῆσος.

Πάλι προγόνους μ' ἔφερες νὰ δᾶς τὸ Μεσολόγγι
καὶ γύρω μου ν' ἀντιλαλοῦν φρικτὰν καλέμην βόγγαι...
Πάλι σὲ Πολυμάθρια, βρε Φασουλή, μὲ φρενίσι, ὅσοι φέρει
κι' ἔχει τοὺς ἥρωας μετρών

νὰ κάμω καθαρὸν λουτρόν,
καὶ νὰ μὴ εἶμαι σὸν καὶ πρὶν γενναῖος Ποσάκηςρης.

Φ. — Μὰ πόσα' πῆρες ἀπ' αὐτὰ,
βρε Περικλῆτο, τὰ λερτά,
ποῦ τάφησε γιὰ τοὺς πτωχοῦς ὁ Βίκτωρ σ' τὸν Μερκούρη;
Π. — Κι' ἔδω μὸς λῆς γιὰ χρῆματα, ξεστοπῶτο γαιδοῦρι;

Φ. — Δεῖ δαὶ χρῆμάτων, ἀδελφέ,
'στοὺς χρόνους μας τοὺς θετικούς,
καὶ σήμερ χαρὸς λουρὲ
δὲν ἔχεις βρεῖ: ν' ἀκούς
μῆτε τοὺς ἀνδρας τῆς Βουλῆς,
μῆτε μ' ἐκείνους νὰ μιλῆς
τοὺς ἴσχιους τῶν προγόνων,
καὶ νωγελῶς ν' ἀναπολῆς
τὰ κλέψ τῶν ἀγόνων.

Ἐν τούτοις κάνε, Περικλῆ, τὸν ἐθνουσιασμένον
μέσ' σ' τὴν αἰδῶνα τοῦ πατρὸς τὸν τριπλῶ εὐλογημένον,
θυσίαξ σὲ Μαριμωῖν χρυσὸ θυσιαστήριον,
καὶ τραυλίξ με τοὺς τραυλοῦς
γιὰ τῶν προγόνων τοὺς δαυλοῦς,
καὶ φέγγε τὰ Σαρφάκια καὶ τὸ Χρηματιστήριον.

Μέσ' σ' τῆς Μπόρσας γυρίξε
τὸν ἐθνουσιασμένον,
κι' ἔξοδους πανηγυρίζε
τῶν πολιορκημένων.

Καὶ βάστα σὲ παρακλιδῶ,
ζυλίμε παπαγάλο,
εἰς τὸνα χερί τὸν δαυλῶ
καὶ μὴ συγκάτασ' ἄλλο,
καὶ τὴν καλὰ δὸς ἄζωτος καὶ τὴν κωνούρια ῥάτσα
μὰ νὰ κυτάξῃ τὸν δαυλῶ καὶ δέκα τὴν συγκάτα.

Π. — Τί λόγια, βρε, μὸς σαμπουγγῆ
κι' ἔξοδους πάλι κοπιφῆ;

Ἐσὺ μ' αὐτὴν τὴν ἔξοδον ἐπῆρας τὸ κεφάλι μου,
 κί' ἐγὼ θρηνώ τὸ χάλι μου,
 καὶ βγάξω τὰ τερετέρια μου κί' ἐξόδων σούμαις κἀνω
 καὶ βλέπω πῶς ἐπλήθυναν καὶ μὲ τὸ παρκάνω.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον μοῦ λὲς κί' ἐγὼ σοῦ λέω πρίτσ,
 καὶ σκέπτομαι μελαγχολῶν
 ἐκτός τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν
 πῶς τώρα βγήκε τοῦ συρμοῦ παιχιδί καὶ τὸ μπρίτσ.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὄνεις ἠρώων ὑπερτέρων
 τῶν νόμων τῶν κοινῶν,
 κί' ἐγὼ κυτῶ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς Βουλῆς πατέρων
 τοῦ ρουσεφτιοῦ τρανών.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὄνεις τῶν περιδῶζων θρόλων
 νὰ χάσκουν μερικιοί,
 κί' ἐγὼ τὴν ἔξοδον ὄνω μεταναστῶν ποικίλων
 γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

Ἐσὺ μνημόσουν τελεῖς
 ἡμέρας ἱερᾶς,
 κί' ἐξόδους τῶν ἀναπολεῖς
 ἐκείνης τῆς φουρᾶς,
 κί' ἐγὼ κυτῶ τὴν ἔξοδον ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν
 κηφῶν κλασικῶν.

Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὄνεις μὲ ῥήτορας στωμίλους
 κί' ἐγὼ κυτῶ τὴν ἔξοδον τοῦ μπόγια γιὰ τοὺς σκύλους.
 Ἐσὺ τὴν ἔξοδον ὄνεις ἐκείνων ὀλοίκα
 κί' ἐγὼ ζητῶ διέξοδον τῆς φτώχειας νὰ γλυτώσω...
 Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα,
 μὰ τὸ σκυλιὰ τοῦ Βασιληᾶ ξεφεύγει κάθε τόσο.

Ἐξόδους κάνει μόνο του καὶ τὰ σοκάκια πέρνει
 καὶ τὴν Ἀδλὴ καὶ τῆς Ἀρχαῖς οἱ παραχρὴ τῆς φέρνει,
 καὶ γιὰ φαντάσου, Φασουλῆ, τὶ ροικιὰ δὲ τῶχη
 ἄν ἐξαφικα πιασθῆ κί' αὐτὸ στοῦ μπόγια τὴν ἀπόχη.

Φ. — Κί' ἐμὲ μ' ἐλόπησε πολὺ τοιοῦτου σκύλου χάσιμο...
 κλαίω τὸν σκύλο τὸν ἀθρὲ
 καὶ ψάχνω μήπως τὸν εὐρᾶ,
 κί' ὅποιος τὸν εὐρᾶ πιθανὸν νὰ πᾶρη καὶ παρᾶσημο.

Π. — Τὴν ἔξοδον παρᾶτα, Φασουλῆ,
 καὶ κλάψε τὸ χαμένο τὸ σκυλιὰ,
 κλάψε τοῦ Παλατιοῦ τὸ λατρευτὸ,
 καὶ λὲν πῶς ἐπερώτησι γι' αὐτὸ
 θὰ κάνουνε καὶ μέσα στὴ Βουλὴ.

Φ. — Τὴν ἔξοδον κί' ἐγὼ πανηγυρίζω
 ἐμπρὸς σὲ Πολυάνδρια μεγάλα,
 τὸν Κιουταχὴ γενναίως ἀντιπαρῶ
 κί' ἀτρόμητος τὸ βάζω στὴ φευγάλα.

Τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα τῶν θαυμάτων,
 ποὺ γένησε καὶ σὲ τὸν τραγωδοῦτην,
 ἐντὸς ἔλῶν τὴν ἔλπω καὶ τὰ τεμάτια
 ὡς ἀναδομῆτην Ἀρδοῦτιαν.

Μεγάλῃς μουσικῆς ἀκούω μέλος
 κί' ὅπου σταθῶ κυτᾶζω μαῦρον ἔλος,
 καὶ μὲ δαυλοῦς προγόνων ἀφελῶν
 ἀνευρῶ τὰ βᾶθη τῶν ἔλῶν.

Ἐπάνω τῶν τὸ κράτος ἐπιπλέει
 μ' ὄλα τῆς Ρωμηροσύνης μας τὰ κλέη,
 κί' ἀπὸ ξηρᾶς φωνάζουν καὶ θαλάσσης:
 εὐὰν εἶοι, τελαματοῦσισα πλάσις.

Κῶνωπες ἐξορμῶν ἀνωφελεῖς
 καθῶς ἡ ῥητορεία τῆς Βουλῆς,
 καὶ τραγοῦδων τὰ χεῖλη γλωσσόκοπων
 τὴν ἔξοδον ἀνωφελῶν κωνωπῶν.

Καὶ τῶν ἔλῶν οἱ κῶνωπες ἐκείνοι,
 ὅπου πετοῦν τριγύρω κατὰ σμῆνην,
 γίνονται κάθε τόσο πευροῦσι
 γι' ἀξιομάχους Στόλους καὶ Στρατούς.

Μὰ νάσου μονοπόλιον κινίης
 καὶ καὺ' ἡ τόση θέρμη τῶν πολέμων,
 κί' ὁ πευροῦσι ἀρχίξει τῆς εἰρήνης
 κί' ὁ τόπος ψυχᾶζει πανευδαίμων.

Δὲν εἰσίνου τηλεδῶλων πλῆον γδοῦσι
 κάθε τῆς Ρωμηροσύνης ὀροπέδιον,
 κί' ὁ Θεοτόκης γίνεταὶ κουνοῦσι
 μόνο γιὰ τῶν ἔλῶν τὸ νομοσχέδιον.

Π. —

Κί' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ μου, μαῦρον ἔλος
 κυτᾶζω δεξιὰ κί' ἀριστερᾶ,
 κί' ἀρπάζω ραμπαδόζυλο στὸ τέλος
 καὶ σὲ ζυλοφορτόνω στὰ γερά.

Καὶ ναμπούσις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ζήτω τῆς Μανδολινάτας, ὅπου στὸ Βασιλικὸν
 ἦρε θρίαμβον μεγάλου, θρίαμβον μοναδικόν.
 Πρῶτοι τὴν χειροκροτοῦσαν Πρίγκηπες καὶ Βασιλεῖς,
 καὶ δικαίως ἐφημισθῆ μ' εὐφημίας θαφιλίας.

Ἐτὸν Νεολόγον τῶν Πατρῶν θερμὸν συγκαρτήριον,
 ποὺ χαίρων ἐγκαινίσις δικὸν τοῦ πιστοῦριον,
 καὶ στὸν Παπανδρέσκουλο οἱ πάντες ἑμοφῶνως
 εὐχῆθησαν τὸ φύλλον του νὰ γίγη Λόντρας Χρόνος.

Νέον ἡμερολόγιον τὸ Τριφυλιακόν,
 τερπνότατον ἀληθινὰ καὶ ψυχχαγωγικόν.
 Ἐμμέτρος ὅλη καὶ περὶ τὴν ποικιλίαν πρῶτης,
 ὁ Νίκος ὁ Δαμπρόπουλος καλαισθητὸς ἐκδότης.

Ἐμπορος γνώστης τῶν ἔδῶ κί' ὄλας τῆς Ἰδρωγείου,
 Σωκράτης ὁ πασίγνωστος, ὁ Παπαγεωργίου,
 μὲς ἤλεε ραδιότατος ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν
 μὲ τῶσαν θαυμαστῶν συρμῶν ἐπίκλησον σωρείαν
 πρὸς νέον πάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο σωστοτάτων
 αὐτοῦ Καταστημάτων,
 ποὺ στὸς Στάδιον τὴν ὁδὸν κάνουν σουζὲ μεγάλο,
 τὸ πρῶτο δῶδεκ' ἀριθμὸς, σακκαντατρία τάλλο.